

F. t. 1. om vandforsyning.

tid kunne forhindres efter reglerne i vandløbsloven. Der henvises herom til 1961-betænkningen side 72, spalte 2.

Til § 48.

Bestemmelsen svarer til § 14 i lov nr. 174 af 28. april 1950 om levnedsmidler.

1. pkt. bygger på KF § 23, stk. 4, 1. pkt. De regler, indenrigsministeren skal give om tilsætning af stoffer til vandet, må antages at komme til at gå ud på dels at visse tilsætninger — f. eks. iltning og kloring — kan ske uden særlig tilladelse, (jfr. 1961-betænkningen side 68, spalte 1), dels at andre tilsætninger kun må ske med særlig tilladelse fra ministeren; i sidstnævnte henseende tænkes bl. a. på de kemikalier, som det har været på tale at sætte til vandet for at undgå tæring i vandrørene.

2. pkt. bygger på KF § 23, stk. 1, sidste punktum. Ministeren skal herved fastsætte standardkrav for vandets fysiske, kemiske og bakteriologiske beskaffenhed.

Om KF § 23, stk. 4, 2. pkt., henvises til nærværende lovforslags § 38.

Medens KF § 23 kun omfatter vandforsyning, der har betydning for et større antal personer, omfatter § 48, i det væsentlige i overensstemmelse med levnedsmiddelloven, al vandforsyning til drikkevand og lignende.

Til § 49.

Med hensyn til stk. 1 bemærkes, at de fleste sundhedsvedtægter pålægger *sundhedskommissionen* mindst 1 gang årligt at lade foretage analyser af vandet fra vandværker, der fører drikkevand til flere ejendomme. Udgifterne skal betales af vandværket; analyseattesten skal tilsendes embedslægen, jfr. normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 8, stk. 2. I mange år har de fleste landvæsenskommisionskendelser angående værker til almen vandforsyning indeholdt bestemmelser om, at *vandværket* med givne mellemrum skal lade foretage analyser og sende attesten til embedslægen. I KF § 23, stk. 1, der er ny, foreslås det, at indenrigsministeren skal kunne give nærmere regler om tilsynet med vandets beskaffenhed i vandforsyningsanlæg, der tjener til almen vandforsyning, til levnedsmiddelvirksomheder eller til formål, hvor der kan blive tale om sundhedsfare for et større antal personer; ministeren stilles herved frit med hensyn til, hvem der skal udtage prøver. I KF § 23, stk. 2, der ligeledes er ny, foreslås det, at indenrigsministeren skal kunne autorisere visse laboratorier til at undersøge vandprøverne, uden at disse laboratorier dog

skal være eneberettigede til at undersøge sådanne prøver. Stk. 1 i nærværende forslag svarer til de nævnte bestemmelser i KF, dog at man har udvidet anvendelsesområdet noget, jfr. bemærkningerne til § 48, og at man i overensstemmelse med den svenske ordning (1961-betænkningen side 79, spalte 1), med den finske ordning og med indstilling fra sundhedsstyrelsen har foreslået, at indenrigsministeren skal kunne bestemme, at de påbudte undersøgelser kun skal kunne foregå på autoriserede laboratorier.

Ved siden af de bestemmelser, som indenrigsministeren efter stk. 1 kan træffe om vandanalysernes hyppighed og art, skal landvæsensretterne fortsat kunne træffe bestemmelser herom, jfr. forslagens § 18, stk. 1, nr. 1. Når indenrigsministeren har truffet almindelige bestemmelser om analyserne, vil der dog kun være grund for landvæsensretterne til at fastsætte supplerende bestemmelser, hvis særlige forhold under sagen taler for det.

Stk. 2, 1. pkt., stemmer med, hvad der nu gælder efter sundhedsvedtægter og vandindvindingskendelser, og med KF § 23, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 2, 2. pkt., der er nyt, svarer i det væsentlige til KF § 23, stk. 3. Pålæg til forureningsfarlige virksomheder om at bekoste en række ekstra vandundersøgelser vil i en række tilfælde kunne meddeles af landvæsensretterne i medfør af §§ 42 og 47, men man har anset det for rimeligt at give en særlig regel om disse særlige pålæg, og § 49, stk. 2, 2. pkt., går også videre end §§ 42 og 47 ved at give mulighed for at meddele pålægget til fordel for et privat drikkevandsanlæg — f. eks. drikkevandsanlægget på en privat campingplads —, også hvor forureningsfaren ikke anses for nærliggende. Sag for landvæsensretten må formentlig normalt tænkes rejst af vandforsyningsanlæggets ejer, sundhedskommissionen eller kommunalbestyrelsen, men sag vil også kunne rejses af indenrigsministeren og enhver anden med retlig interesse i spørgsmålet; man har ikke fundet det nødvendigt i § 49 at give en særlig regel herom.

Til § 50.

Sundhedsvedtægterne giver i almindelighed sundhedskommissionerne hjemmel til at skride ind over for og om fornødent forbyde sundhedsfarlige vandforsyningsanlæg, jfr. § 8, stk. 1, og § 12, stk. 1, i normalsundhedsvedtægten for landkommuner. Dette foreslås udvidet til at omfatte vandforsyningsanlæg, hvor der er nærliggende fare for, at vandet bliver sundhedsfarligt. Herved tænkes f. eks. på et vandforsyningsanlæg, der ligger umiddelbart i nærheden af en kirkegård. Derimod vil den omstændighed, at vandforsyningsanlægget ikke ligger i forskrifts-